

[Justitsministeren]

strækning, og der vil naturligvis, når betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt, kunne meddeles en advarsel, når forulempelserne har karakter af telefoniske henvendelser.

Mere generelt er jeg enig i, at politiet – også i forbindelse med sager af den omhandlede karakter – må gøre mest muligt for at beskytte ofrene. Det er da også mit indtryk, at politiet i almindelighed er meget opmærksom på disse sager.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at spørgsmålet om beskyttelse af volds- og voldtægtstruede kvinder for tiden behandles i et udvalg nedsat af Justitsministeriet. Udvalget foretager i den forbindelse bl.a. en gennemgang og vurdering af de gældende regler og praksis om meddelelse af tilhold efter straffelovens § 265. Udvalget forventes at afgive betænkning i løbet af kort tid.

Spm. nr. S 889

Til *justitsministeren* (17/3 87) af:

Ruth Olsen (SF):

»Er det almindelig gældende praksis, at politiet ofte afviser at meddele advarsel i henhold til straffelovens § 265 med den begrundelse, at den pågældende tidligere samlever har samkvemsret med fællesbørn, og i bekræftende fald vil ministeren overveje at ændre gældende praksis under henvisning til, at samkvemsret må kunne realiseres, uden at børnene hentes på deres bopæl, således at samkvemsret ikke udelukker muligheden for at meddele denne advarsel?«

Svar (27/3 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Afgørelsen af, hvorvidt der skal meddeles en advarsel i medfør af straffelovens § 265, træffes ud fra en samlet vurdering af sagens konkrete omstændigheder, herunder bl.a. forulempelsens grovhed og tidsmæssige udstrækning, og såfremt betingelserne for at meddele en advarsel findes at være til stede, kan der meddeles en sådan, uanset om den pågældende har samværsret med fællesbørn med forurettede.

Det er Justitsministeriets indtryk, at man i sager, hvor der er meddelt en advarsel til en person, som har samværsret, for at undgå konflikter ofte bestemmer, at samværsretten skal afvikles således, at børnene afhentes af

en anden person end den, som har samværsretten, eller på et andet sted end dér, hvor forurettede bor.

Spm. nr. S 893

Til *udenrigsministeren* (18/3 87) af:

Dorte Bennedsen (S):

»Vil udenrigsministeren beskrive instrukserne til den danske mission ved FN med hensyn til deltagelse i afstemninger omkring Antarktisspørgsmålet, specielt ved FN's generalforsamling i 1986 og generelt vedrørende Danmarks holdning til den tilsyneladende konflikt mellem loyalitet over for Antarktistraktatens parter på den ene side og over for FN på den anden side?«

Begrundelse

I 1985 afstod Danmark for første gang fra at deltage i afstemninger i FN's generalforsamling om tre resolutioner angående Antarktisspørgsmålet. Danmark gjorde det dengang klart, at det var en speciel situation, som man kun undtagelsesvis gik ind i af loyalitet med Antarktistraktatens konsulterende parter.

Ikke desto mindre afstod Danmark også fra at stemme ved afstemninger i 1986.

Svar (30/3 87):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Den grundlæggende instruks for FN-missionen i Antarktisspørgsmålet har været den af Det udenrigspolitiske Nævn godkendte instruks for delegationen til FN's 41. generalforsamling. Ifølge denne burde der fra dansk side virkes for, at den konsensuslinie, som har været Antarktistraktatparternes forudsætning for plenarforsamlingens drøftelse af spørgsmålet, men som blev brudt under 40. samling, på ny blev genetableret, jf. beretning til Folketinget om FN's 40. generalforsamling, side 184–187.

Baggrunden for instruksen har været en erkendelse af, at verdenssamfundets legitime interesser i området bør føre til større åbenhed omkring det internationale samarbejde vedrørende Antarktis, uden at grundprinciperne i traktaten eller de positive resultater af det hidtidige samarbejde anfægtes. Fra dansk side støtter man således, at spørgsmå-